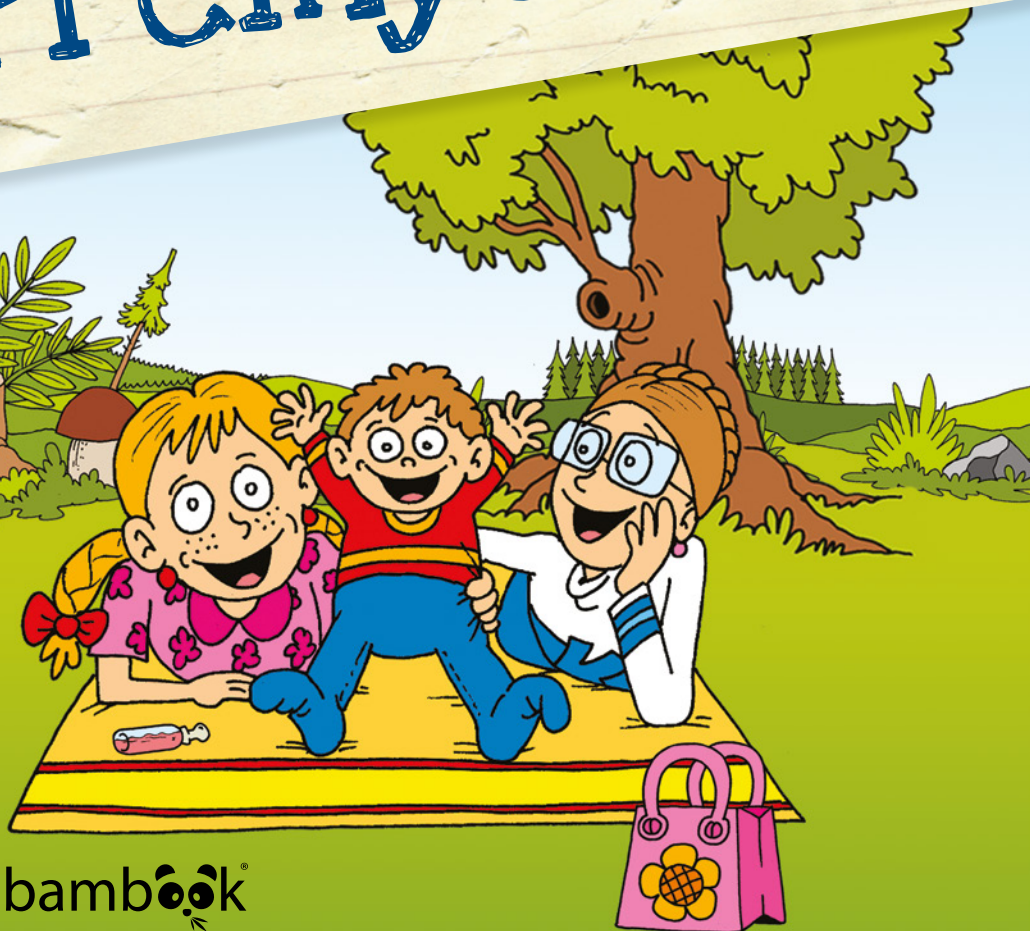

Lenka Rožnovská
ilustrace Mirek Vostrý

Já, Eliška Přemyslová

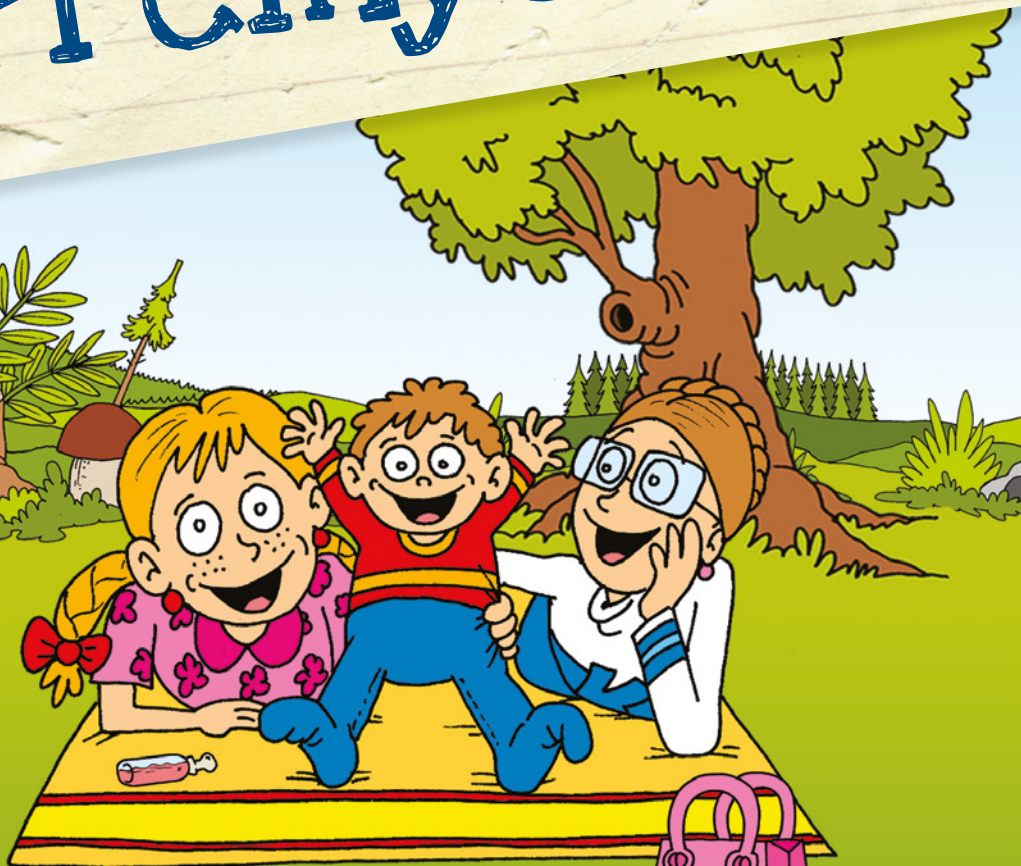

bambóok®

bamb**oo**k[®]

Lenka Rožnovská
ilustrace Mirek Vostrý

Já, Eliška Přemyslová

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

Já, Eliška Přemyslová

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6284. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace Mirek Vostrý
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 104
Vydání 1., 2016

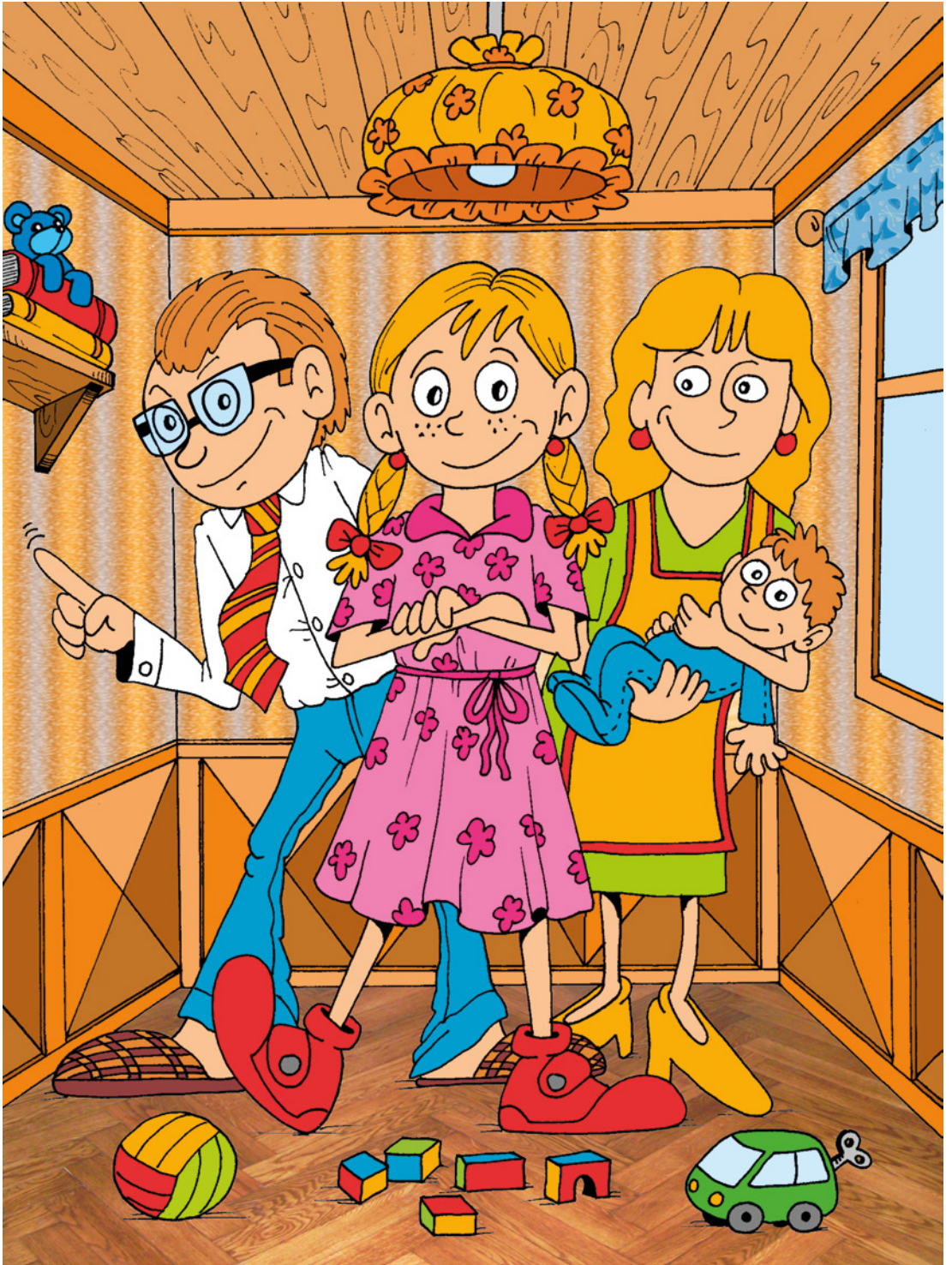
Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016
Cover Illustration © Mirek Vostrý

ISBN 978-80-271-9310-3 (ePub)
ISBN 978-80-271-9309-7 (pdf)
ISBN 978-80-247-5679-0 (print)

Obsah

Můj táta je cvok	7
To jsou celí oni, rodičové!	8
Kája	11
Anjelika Perlita	13
Třídaš Mgr. Ladislav Čikl čili MLC	15
Aničku chytil revizor!	19
Počítání je na draka	25
Pokroucená spravedlnost	29
Mít tak pohádkový cylindr	31
Trojka je dobrá	35
Musíme Aničce pomoci	37
Naši jedou za dědou	39
Hlídání Oťase	41
Kájo, počkej!	44
Ou, ou, kávy jdou	47
Spolek smutných holek	50
Ferrova pizza	53
Půjdeme žebrot?	56
Otakar trůní	59
Proč husité nevyhráli	63
Nepříjemný telefonát	66
Bouchly mi nervy a bouchla jsem dveřmi	70
Trucuju	73
Rodinná nepohoda	76
Zítra bude líp	79
Další pitomácký den	82
Vytrhly jsme Aničce trn z paty	86
Spiklenec MLC	90
Dědova rada	94
Vítězství	98

Můj táta je cvok

Můj táta je cvok. Fakt, nekecám. Cvok do dějepisu. Přesně ví, kde, kdo, kdy, jak a proč udělal nebo neudělal to nebo ono. Což o to, někdy se člověku šikne, když je jeho otec chodící encyklopedie, ale zrovna teď mi připadá, že jsem to s naším tátou moc nevyhrála.

Ale nejsem v tom sama. I mému mladšímu bráškovi nadělili šílené jméno. Jen řekněte, může normální rodič dát svým vlastním dětem jména podle panovníků?

Jo, promiňte, neřekla jsem, že se jmenuju Eliška Přemyslová. Ve třídě mi jinak neřeknou než Eliško Přemyslovno.

Celkem se mi to líbí, nemám se za co stydět. Eliška Přemyslovna byla královna od rány, s nikým se dvakrát nepárala, ani se svými dětmi ne. Nejspíš to od ní dost schytával i syn Václav. Asi jo, proč by jinak zdrhnul k jinému dvoru a začal si raději říkat Karel? Jo, ten dvůr byl ve Francii a Karel byl v pořadí čtvrtý.

Že vám to něco říká? Jasně, je to on, náš Karel IV. Naštěstí se pak vrátil do Čech, aby postavil přes Vltavu most. Měl bezva recept, do malty nechal přimíchávat vajíčka. Ty brdo, to by mě celkem zajímalo, kolik těch vajec bylo. Někdy se na to táty zeptám.

Aha. Zase plácám pátý přes devátý a zapoměla jsem vám říct bráškovo jméno. Bratr je Otakar, příjmením Přemysl. Až půjde do školy, budou na něho pořvávat králi nebo jeho výsosti Přemysle Otakare III.

V českých dějinách byli totiž dva králové s tímto jménem, takže bráška by byl v pořadí třetí. No, mohlo to být i horší. Mohl se jmenovat Oráč podle Přemysla Oráče, co si vzal za ženu kněžnu Libuši a krom Prahy spolu založili přemyslovský rod.

Chudák bráška neví, co ho čeká. Vždycky se najde nějaký trouba, co nemá nic lepšího na práci než si dělat legraci z vašeho jména. Ale naštěstí to ještě neřeší, je mu teprve rok.

Už se těším, až se vdám, vezmu si nějakého Nováka a bude ze mě úplně obyčejná Eliška Nováková.

To jsou celí oni, rodičové!

Snídám kakao, chleba s máslem a s marmeládou a pozoruju bráchu, jak zápasí se lžičkou. Technika nic moc. Lžička drží jak prase kost.

„Otakárku, ham, za maminku, za tatínka...“ povzbuzuju bratra, aby se neřeklo, že má krkavčí ségru.

Ale místo toho, aby jedl jako normální člověk pusou, cpe si kaši do nosu a do uší. No jo, ty se bavíš, a já to pak za tebe schytám.

„Počkej, nepatlej to tak, fuj, ty čunče!“ Oťas strčil obě ruce do talíře, kaši si matlá na hlavu. To mi udělal schválně!

„Máámí, máámí, pojd' sem!“

„Co to vyvádíte? Eliško, to na něho nemůžeš dát pozor!“ zlobí se máma a uštědří mi křivý pohled.

„A proč já? Proč na něho mám dávat pozor já! Je to vaše dítě, ne moje!“

„Nebud' drzá, mladá dámo,“ ozval se táta a dal mi ořech za ucho.

„Auvajs, a to bylo za co? Oťas je trouba, co se neumí normálně najíst, ale schytám to já! To je ta vaše rodičovská spravedlnost!“

„To víš, děvenko,“ pousmál se táta takovým tím dospěláckým úsměvem, který nemám ani trochu ráda, protože vím, že mi nepřinese nic dobrého, „nevděk světem vládne. Vem si třeba takovou Johanku z Arku, vyhrála Francouzům bitvy, pak ji stejně zradili a prodali Angličanům.“

„A ti si ji pak upekli k čaji o páté,“ dodala jsem.

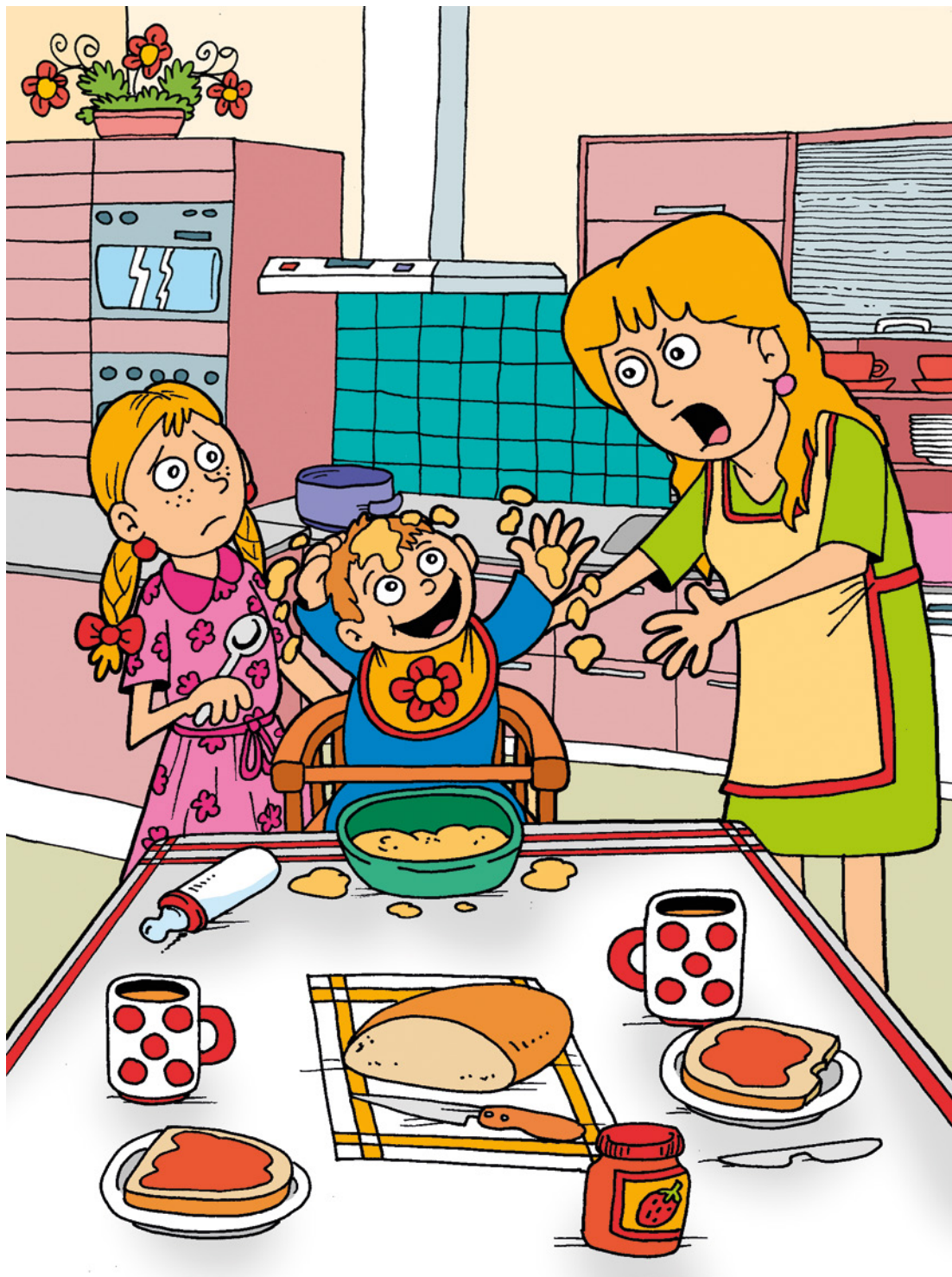
„Dámo, ty máš nějakou jedovatou slinu. Johanka z Arku byla neprávem upálena na hranici, však toho pak lidstvo litovalo a prohlásilo ji za svatou.“

Neříkala jsem, že je táta cvok? Už mi zase dělá přednášku z dějin. Ohrnula jsem nos.

„Mě upalovat nemusíš, ale za svatou mě klidně prohlásit můžeš, mám totiž s vámi a s Oťasem svatou trpělivost,“ odfrkla jsem.

„Hele, upaluj do školy, než ti vážně jednu břinknu. A ze školy hned domů, ty rozumbrado. Budeš hlídat Otakárka, jedeme s mámou za dědou. Musíme mu trochu uklidit byt, na všechno už nestačí,“ uzavřel táta náš plodný rozhovor.

To jsou celí oni, rodičové! Někdy mám pocit, že je mám, aby si pro mě vymýšleli další a další úkoly. Ach jo. Budu muset odpoledne hlídat Otakara, to zase bude den!

Kája

Hodila jsem si školní tašku na záda a vyrazila směr škola. Musím trochu zrychlit, aby na mě Kája dlouho nečekala.

Kája je moje nejlepší kamarádka. Patříme k sobě jako velké A k malému a. Zatímco já mám skoro jméno po královně, ona má opak jména jedné spisovatelky z 19. století. Ta spisovatelka se jmenovala Karolína Světlá, Kája se jmenuje Karolína Tmavá.

Je vám jasné, co to bylo jednou u nás ve třídě za buhac, když nás na to náš tříďas Mgr. Ladislav Číkl, zkráceno MLČ, upozornil. Naštěstí vlna veselí rychle opadla, nikoho totiž nebavilo na Kájů volat Karolínó. Kája zůstala pro všechny jen Kájou.

Pravda je, že Štěpán, to je jeden šprt, co sedí v první lavici, měl tendenci jí zavést přezdívkou Světluško. Nějak k ní došel skrz to jméno Světlá. Na Kájů to ale zkusil jen jednou. Když jí řekl Světluško, opáčila mu: Copak chceš, ty můj broučínku? A bylo vymalováno.

Kluci mu toho broučínka nechali pěkně vyzobat. V těláku při basketu na něho volali broučínku, hop do koše, čímž samozřejmě mysleli, aby dal koš balonem, ne aby se šel vyhodit mezi odpadky. Štěpánek sebou pak sekl na podlahu, kopal kolem sebe, vztekal se, takže musel tělocvikář zakročít. Štěpán i posměváčci pak dělali dřepy, až se jim kouřilo z tílek.

Od té doby se Štěpán s Kájou zrovna dvakrát nemusí. Neprátele mých přátel jsou i mí nepřátele, takže i já jsem se Štěpánem na válečné stezce.

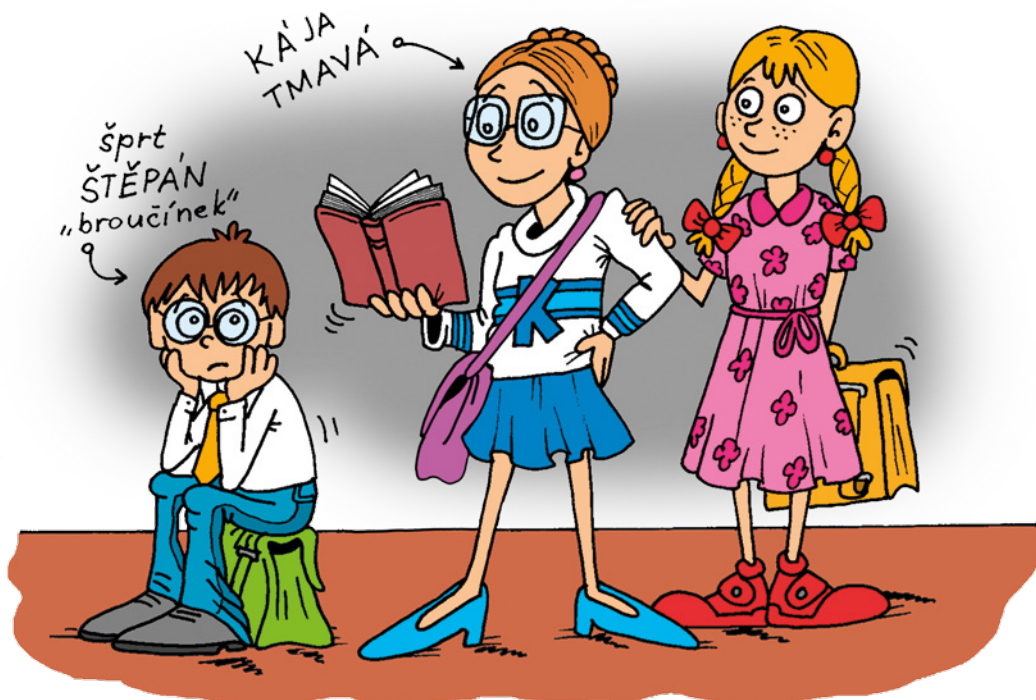
Kája je děsně chytrá a pohodová. Fakt. Chce mít ve všem jasno, a tak si na internetu našla pár informací o té spisovatelce. Dokonce si od ní půjčila i nějakou knížku, myslím, že se to jmenovalo Kříž u potoka, nebo tak nějak. Bylo to o nějaké holce, co musela zlomit

rodové prokletí, což se jí láskou a věrností ke svému nezdárnému muži podařilo.

Káju to celkem bavilo, ale mě to až tak moc nebralo. Z Káji se pak stala fanynka Karolíny Světlé. Říkala, že se tak vlastně vůbec nejmenovala, že to byl jen její umělecký pseudonym, že její vlastní jméno bylo Johana Mužáková, ale že se svým chotěm moc šťastná nebyla, a tak se zaláskovala do Nerudy, toho básníka, co má v Praze ulici Nerudovku, kterou se chodí na Hrad.

Jo, a že prý měla kámošku Boženu Němcovou, ale s tou se pak trochu pohádaly. No a s tím Nerudou to asi až tak moc žhavý nebylo, Mužáková zůstala se svým Mužákem, odstěhovala se na vesnici a psala knížky.

Káju to doopravdy nadchlo. Já si ale myslím, že se jí ten příběh líbí hlavně proto, že se Světlá nerozvedla. Abyste tomu rozuměli,

její rodiče rozvedeni jsou. Když byla Kája malá, její máma se taky zamilovala a rozhodla se, že půjde za hlasem svého srdce. Jenomže ten hlas srdce nějak ochraptěl, či co, o Kájinu mámu přestal mít zájem a nechal je obě na ocet. To jako že od nich odešel. Zpět k tátovi se už nemohly vrátit, protože ten už se stihl znovu oženit.

Kája se do té Světlé úplně zbláznila. Začala se česat jako ona. Vepředu to měla ulízané, vzadu si vlasy splétala do drdolu ve tvaru vánočky. Vůbec jí to neslušelo, a tak jsem jí řekla, že vypadá jako reklama na kypřicí prášek. Naštěstí se neurazila, uznala, že mám pravdu, přesto se na Světlou česala dál.

Ale zájem o minulá století ji už neopustil. Četla všechno o tehdejší módě a nejmíc ji zaujaly pokrývky hlavy. Jednou se rozhodla, že si sama nějaký ten klóbrce či čepec ušije.

Anjelika Perlita

Ušít klobouk není žádná legrace, Kája o tom ví své. Tak dlouho se o to pokoušela, až si místo klobouku spíchla baret. Když si ho dala na hlavu, celkem jí to seklo.

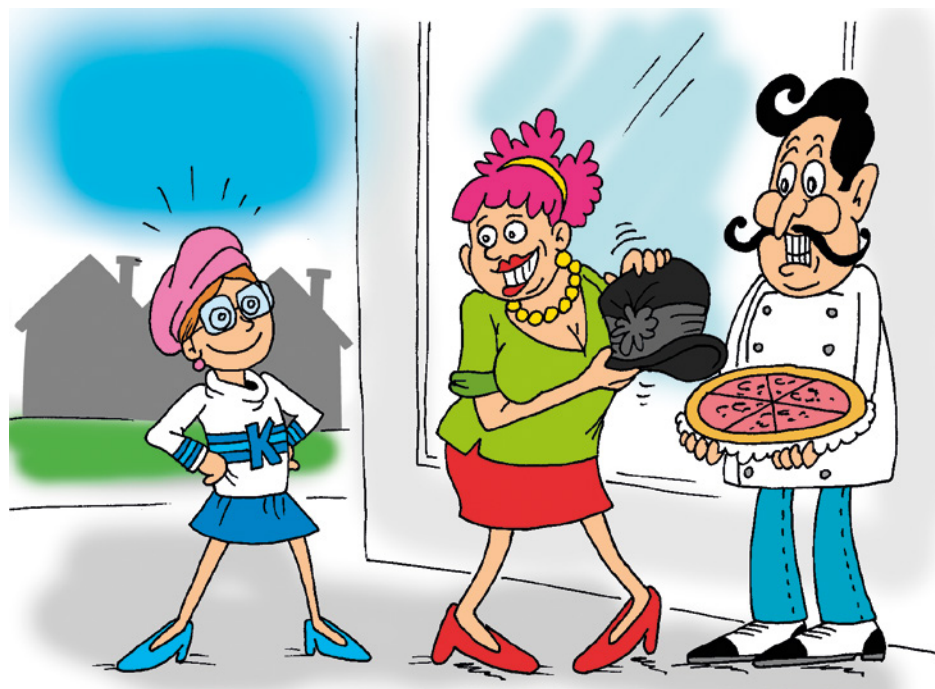
Nemyslela jsem si to jen já, ale i paní Anjelika Perlita, to je místní módedáma. Pochvala od ní je něco jako pochvala od paní ředitelky před nastoupenou třídou.

Paní Anjelika Perlita je z Itálie. Přijela k nám už dávno, to mě máma ještě vozila v kočárku. Před ní se k nám přistěhoval Ferro. Na náměstí v našem městě si koupil rohový dům a začal v něm prodávat italskou pizzu. Zprvu se mu obchody hýbaly, ale pak se o něm začalo šeptat, že asi přijde na buben, že zkrachuje, že bude muset všechno prodat.

A když už to s ním vypadalo zle, jednoho rána se ve dveřích objevila jakási ženská, začala něco italsky halekat, máchat rukama, nikdo nevěděl co, protože jí nikdo nerozuměl. Do týdne se ale konala svatba a do měsíce se z jedné části Ferrovy pizzerie stal módní salon.

A je to tak až dodnes. Na své si přijdou dámy i pánové. Zatímco se dámy soukají do italských šatiček a kloboučků paní Anjeliky Perlity, pánové se ládují pizzou Itala Ferra.

Té paní Anjelice se Kájina hučka natolik líbila, že si ji od ní koupila. Pak už to šlo jako po másle. Paní Anjelika jí nabídla spolupráci. Jasňačka, že to Kája musela odmítnout, neb je ještě školou povinná, a jako taková se musí vzdělávat, a ne vydělávat prachy.

Jenomže to byste museli znát Káju. Pro tu holku nic není nemožné. Ukecala mámu a ta to vzala za ni. Kájina máma po večerech začala šít baretu. Kája vymýšlí modely a občas mámě se šitím pomáhá. A dost často, vlastně skoro pořád, má nějaký módní výstřelek na hlavě. Říká, že musí, že to dělá pro reklamu.

No, něco na tom bude, protože se vždy najde nějaká paní, která zatouží po úplně stejném baretu, a tak se ptá Káji, kde se dá sehnat, a Kája zalže, že jediné v Itálii. A tak ta dáma jde za paní Anjelicou, aby jí ten módní model objednala. A paní Anjelika příkývne, zvedne telefon a mluví do něj italsky. Vypadá to dobře, jen já a Kája ale víme, že paní Anjelika mluví s Kájinou mámou a říká jí, aby ušila stejnou čapku, jako má Kája.

A spokojeni jsou všichni. Paní Anjelika Perlita, neboť má zákaznice, její Ferro, neboť mu jeho Andělská perla, jak říká své ženě, vytrhla svým podnikání trn z paty. Kájina máma, ta je vděčná za každou přivydělanou korunu. No a Kája je náležitě pyšná na sebe a svého podnikatelského ducha. A já jsem vlastně taky spokojená, protože mám chytrou kamarádku.

Tříd'as Mgr. Ladislav Čikl čili MLC

Aha. Vidíte, tamhle je. Čeká na mě u kašny. Má něco nového na hlavě? Ano, má. Paráda.

„Ahoj, Kájo. Poslední šikózní model, co?“

„Ahojec, jasně. Říkám tomu Sen tatky Šmouly, dobrý ne?“ řekla Kája a otočila se, abych viděla její červenou čepici i zezadu. Měla

pravdu, stříhově to odpovídalo čapce, kterou nosí na hlavě šmoulové. Trochu mě to zklamalo, zdálky to vypadalo líp.

„Co se tváříš jak převařená nudle?“ zeptala se Kája, asi na mně bylo zklamání znát.

„Ále, nestojí to za řeč,“ zamlouvala jsem to, „otrokáři rodičové si ze mě udělali hlídacího otroka. Hodili mi na krk bráchu. Celý odpoledne je v háji.“

„Hm. To je na bzum. Ale jestli chceš, pomůžu ti s hlídáním, stejně nemám do čeho píchnout.“

Vděčně jsem se na Káju usmála.

„Dík. Ber můj vděk. Otas je ještě mrňous, ale uhlídat ho je horší než udržet v hlavě matematického hada.“

Kája souhlasně přikývla, i když ona s počítáním z paměti nemá žádný problém. Matematický had se skládá ze spousty čísel a početních příkazů. V duchu musíte sčítat, odčítat, násobit a dělit,

k tomu musíte spěchat jak pekař na ranní směně, a na konci byste měli vyklopit správný výsledek.

Abyste věděli, matematický had je specialita našeho matikáře a třídního učitele Mgr. Ladislava Čikla. Říkáme mu MLČ.

Abyste rozuměli, ta přezdívka nebyl náš výmysl, tak nějak si ji vytvořil sám. Dobře mu tak, neměl být lenivý a měl se podepisovat celým jménem, a ne jen zkratkou MLČ. Ale mám-li být upřímná, mám dojem, že to udělal schválně, že vlastně chtěl, abychom mu tu přezdívku dali. Někdy z nás totiž vypadnou celkem srandovní věty, třeba: MLČ už jde! Bacha, MLČ. Rozkázal MLČ. Myslím si, že se tím hodně baví, ale dělá, že o tom neví.

Třídás je bezva. Mám ho ráda, je to jediný dospělák, který po mně chtěl, abych řekla sprosté slovo. Vážně, nekecám.

To bylo tak. První, druhou, třetí a čtvrtou třídu jsem prošla bez poznámek, černých puntíků a pěttek. Já vím, že teď vypadám jako ten šprt Štěpán, ale fakt jsem nevyfásla kouli.

Možná to bylo i tím, že nás učila paní učitelka Jiříčková. Je moc hodná a pětky dávala jen naprostým tulpasům, což asi nejsem. Jenomže pak paní učitelka prohlásila, že jsme nějak zvlčeli a že by bylo vhodnější, kdyby nás umravnila nějaká pádná chlapská ruka, a tak naše třída dostala za třídního Mgr. Ladislava Čikla čili MLČe.

MLČ na nás svou pádnou ruku neuplatňoval, jsme v jednadva-
cátém století a fyzické tresty jsou zakázány, byly zrušeny v pade-
sátých letech dvacátého století. To vím od táty, který se jednou
prokecl. Ale pak toho litoval a prohlásil moudro, že metlička vy-
hání děti z peklíčka, a dál filozofoval, že občas by některým dětem
(tady se na mě dlouze zadíval) neuškodilo, kdyby jim bylo řádně
naplácáno.

Naš matikář se k rukodělnému plácání naštěstí nemá, zato rád
plácá cifry. Říkává, kdo umí, ten umí, kdo neumí, čumí. No a já

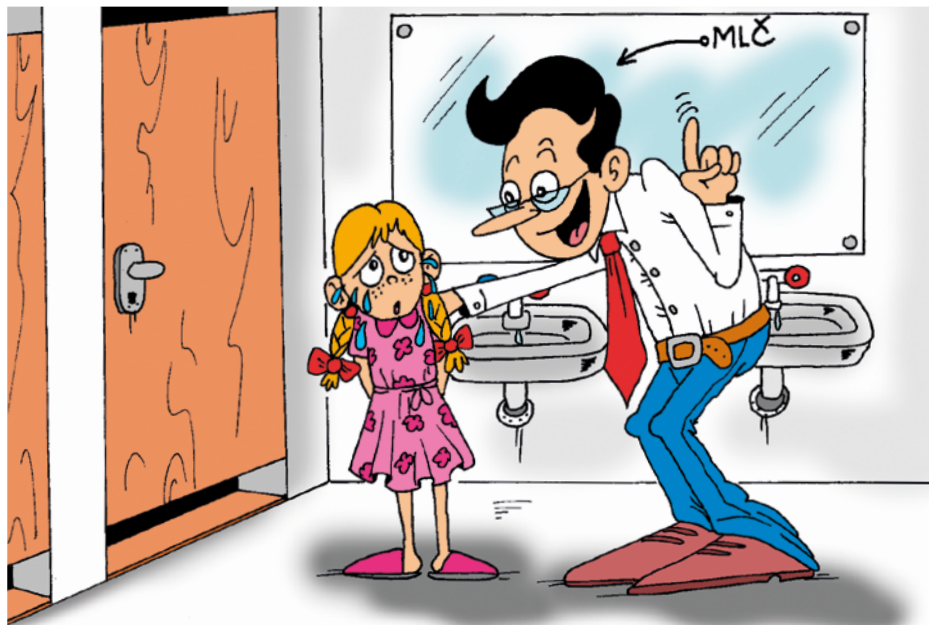
jednou taky nevěřičně čuměla na písemku, kde se to červenalo jako po bitvě na Bílé hoře. Přitom to bylo úplně stupidní zaokrouhlování.

Měli jsme zaokrouhlovat na stovky, ale já se nechala nějak unést, a ať má krtek gatě i s kapsami, ze stovek jsem udělala tisícovky. Jedna jediná pitomá nula, ale stála mě plný počet.

Moje první pětka v životě mě vážně dohnala k slzám. Nejdřív se mi rozklepala brada, ale pak to jelo. Rozbrečela jsem se jako nějaká pitomka. Kája se mě sice snažila utěšit, ale to už jsem chytila hysterák, který jsem nemohla zastavit. Tříďas MLČ mě popadl za rameno a vytáhl ze třídy pryč. Dotáhl mě na záchod, kde mi opláchl můj ubuleny obličej.

Studená voda mě probrala do normálu, ale já se cítila děsně blbě. Jednak mě štvála moje první pětka, a pak bylo fakt divný, že stojím na holčičáku s učitelem matematiky.

„Tak co, Přemyslovno, dobrý?“ zeptal se tříďas a já na MLČe zírala jak meloun na bublinky v limonádě.

„To tě tak dostala ta pětka?“ pokračoval MLČ. Já mlčky přikývla. Vzpomínka na nezdařenou písemku mi znovu vehnala slzy do očí. MLČ dělal, že si toho nevšiml.

„Tak hele, Eliško Přemyslovno, teď si zapamatuješ jednu důležitou pravdu. Když nejde o život, jde o ho...“

Moc se omlouvám, že jsem to sprosté slovo nedopsala, ale o co jde, asi víte. Taky se divíte, jak může učitel tak sprostě mluvit, že? Taky vyvalujete baterky, co? Jenomže to nebylo všechno, MLČ tu větu řekl znovu.

„Když nejde o život, jde... o co...? Eliško, zopakuj to.“

„Mám?“

„Jo, máš, řekni to hezky nahlas, ať to slyším.“

„Hovno,“ zařvala jsem.

Páni, to se mi ulevilo. Třídás se usmál a významně na mě mrkl.

„Bezva, královno, teď se vrať a vládni matematice.“

Takže z toho je vám jasné, že náš třídás je frajer.

Aničku chytil revizor!

Dorazily jsme s Kájou do třídy. Přicházíme mezi prvními. Je to lepší, máme aspoň čas probrat novinky z našeho života. Píšu mezi prvními, protože první bývají přespolňáci. Přespolňák je tvor, co nebydlí v našem městě, ale v nedalekých vesnicích. Jelikož v těch vískách je jen pár chalup, kostel a hospoda, škola nikolivěk, musí se místní mládež dopravovati za vzděláním k nám, do našeho městečka.

Musí, neb doporučení, aby děti do školy docházely, vyřkla už Marie Terezie v roce 1774. Císař František I. pak za své vlády ještě přitvrdil a řekl, že to vzdělávání má být povinné, hlavně pro kluky.